

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ Ἀλλοδαπῇ... 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Ἀσπιδῶν... 15
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Παρακαλεῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ τῆς «Ἀθηναίδος» καὶ τῶν ξένων Περιοδικῶν ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὰς συνδρομὰς των, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τῶν φύλλων.

Οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ δύνανται ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς διὰ γραμματοσύμου ἑλληνικοῦ, ἀγγλικοῦ καὶ γαλλικοῦ.

Ἄμα τῇ παραλαβῇ τῆς συνδρομῆς, ἀποστέλλεται δωρεάν τοῖς Συνδρομηταῖς τῆς «Ἀθηναίδος» χρωματισμένη εἰκὼν.

Ἰάν παραδόξως σήμερον παρατηρεῖται, ὅτι ἄνθρωποι εὐσελλέμενοι νὰ ἐκφράσωσι γνώμην περὶ ὑποθέσεων ἀς ἀγνοοῦσι, μετὰ θάρρους ὅμως καὶ εὐτολμίας ἀποφαίνονται ἐπὶ τοῦ χριστιανικοῦ θρησκείματος, ὅπερ εὐδέποτε ἐμελέτησαν καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ὁποίου οὐδέποτε ἔμαθον. Κατ'ἐπίστασιν σχεδὸν συμφῶς παρά τισι νὰ περιφρονῶσι τὸν χριστιανισμὸν καὶ μετὰ δευδαίμονίας νὰ ἐπιζητῶσι τὸν ἀρχαῖον ἔθνησιν ὡς δυνάμενον ν' ἀνυψώσῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τοῦτο νερμίζουσι ἀσφίαι. Ἄλλ' ἔτι οἱ τοιοῦτοι πλανῶνται πλάνην μεγάλην, γίνεται δὲ ἄλλοις τοῖς πᾶσιν ἐκ τῆς ἐπομένως συνοπτικῆς ἐκθέσεως περὶ τῆς καταστάσεως τῆς ἀνθρωπότητος κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ. Καθότι ὅτι ἀγαθὸν ὑπάρχει, ὅτι εὐγενές, ὅτι κόσμιον, ὅτι ἐνάρετον καὶ θεῖον ἐν τῷ κόσμῳ, προήλθεν ἐκ τοῦ χριστιανισμοῦ.

Α). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εὐρίσκωμεν τὸν κόσμον ὑπὸ τὸ σκῆπτρον μιᾶς ἰσχυρᾶς αὐτοκρατορίας. Ἀπασαί αἱ χῆραι Αἴγυπτος, Συρία, Περσία, Ἑλλάς κτλ. ἦσαν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Καيسάρων τῆς Ῥώμης. Ἄλλὰ ἰάν παραδόξως ὑπῆρχε καὶ γλῶσσα κοινὴ, ἣτις δὲν ἦτο ἡ Λατινικὴ, ἀλλ' ἡ Ἑλληνικὴ. Καὶ αὕτη οὐχὶ ἡ τῶν φιλοσόφων καὶ τῶν ἐπιστημόνων, ἀλλ' ἰδιόρρυθμὸς τις συνισταμένη ἐκ δύο

στοιχείων τοῦ φιλοσοφικοῦ καὶ ἐπιστημονικοῦ, ἐξ Ἑλλάδος· τοῦ στοιχείου τοῦ νόμου καὶ τοῦ πολέμου, ἐκ Ῥώμης· τοῦ στοιχείου τοῦ αἰσθηματος, ἐξ Ἀσίας· τοῦ στοιχείου τῆς θρησκείας, ἐκ Συρίας· γλῶσσα καθ' ὅλα δυνάμενη νὰ ἐκφράσῃ τοῖς γηγενέσι τὴν εὐσπλαγγίαν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὴν πεπτωκυῖαν καὶ καταρρέουσαν ἀνθρωπότητα.

Β). Κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ εὐρίσκωμεν τὴν ἀνθρωπότητα ἐντελῶς ἐξηχειωμένην ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς πολυθείας δημιουργηθείσης ὑπ' αὐτῆς. Πᾶν ἀγαθὸν καὶ πᾶν κοινὸν εἶχεν ἀποκρουσθῆ καὶ ὁ ἄνθρωπος ῥέπων πρὸς τὸ κακὸν ἐλάτρευεν οὐ μόνον θεοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ θεοὺς ἐμπαθεῖς, θεοὺς αἰσχροὺς, θεοὺς ἀτίμους· ἡ δὲ κακοήθεια ἐξηχεῖτο ἐν τοῖς ναοῖς ὡς εὐσέβεια! «Ἡ πορνεία, κατὰ διάσημὸν τινα συγγραφέα, καὶ ἡ μέθη ἀπετέλουν μέρος τῆς λατρείας τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διονύσου· ἐν τισὶ δὲ ναοῖς κατὰ τοὺς ἀφιερωμένους εἰς τοὺς θεοὺς ἀγῶνας ἐδεικνύετο εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου ὅτι πρὸς τιμὴν τῆς γλῶσσας δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ». Τὴν τοιαύτην καταστάσιν μαρτυροῦσιν οὐχὶ μόνον δόκιμοι συγγραφεῖς ἀλλὰ καὶ αὐταὶ αἱ ἀνασχεαφαὶ ἐν Πομπηῖαι, καὶ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὰς πρὸς Ῥωμαίους καὶ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολάς αὐτοῦ, ὡς καὶ ἡ σημερινὴ κατάστασις τῶν ἐθνῶν ἐκείνων, ἀτινα ἔχουσι μὲν φιλολογίαν, φιλοσοφίαν καὶ τέχνας, ἀλλ' ἐλλείπουσιν αὐτοῖς αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαὶ ὡς λ. χ. ἡ Κίνα, αἱ Ἰνδοὶ, ἡ Ἰαπωνία κτλ.

Γ). Εὐρίσκωμεν πρὸς τοῦτοις ὅχι μόνον τὰς ἀσέβεις ἐξηχεμένας εἰς τὸν ἀνώτατον βαθμὸν, ἀλλὰ καὶ τὰ πάθη ἐξηχειωμένα. Τὰ δύο τρίτα τῶν πολιτισμένων ἐπαρχιῶν ἦσαν ὑπὸ χαμερπῆ δουλείαν καὶ ὁ αἰχμάλωτος δὲν εἶχε δικαιώματα περιουσίας, ζωῆς ἢ τιμῆς, ἀτινα ὁ νικητὴς εἶχε καθήκον νὰ σεβασθῆ. Ὅθεν πρὸς τὴν ματαιώτητα τῶν νικητῶν μυριάδες νέων, νεανίδων καὶ γερόντων ἐσύροντο ὀπισθεν αὐτῶν ἀπερχομένων ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Πρὸς τερ-

ψιν δὲ τῶν εὐγενῶν θεῶν ἐν τοῖς ἀμφιθέατροις κατεκεραματίζοντο περὶ τὰς 20,000 καὶ 30,000 ἀνθρώπων ἐν ταῖς μονομαχίαις καὶ θηριομαχίαις.

Δ'). Ἀλλὰ πλέον παντὸς ἄλλου γεγονότος μαρτυροῦντος τὴν φοβερὰν ἠθικὴν κατάπτωσιν ἣν ὁ παρά φύσιν ἔρωσ, οὐτινος καὶ αὐτοὶ τῶν σεβάσμιωτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων φιλοσόφων τῆς ἐποχῆς ἐμνημόνευον ὄχι μόνον ἀνευ μομφῆς, ἀλλὰ μετὰ τινος εὐνοίας. Ἰερότας τοῦ γάμου εἶχεν ἐντελῶς καταστροφὴ καὶ οὗτος εἶχε μεταβληθῆ εἰς νόμιμον πορνείαν, καὶ τὸ ἄστυον τῆς οἰκογενείας εἶχεν ὄλως ἐξαληφθῆ. Ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου πονεῖ ἀναπολόουτος καὶ τὸ πολλοσχημόριον τῆς τρομερᾶς ἐκείνης καταπτώσεως, καθ' ἣν λογικοὶ ἄνδρες, ἐλεύθεροι καὶ ἀνεπτυγμένοι ἔζων ὑπὸ ἀχαλίνωτον χαμέρπειαν κυλιόμενοι ὡς χοῖροι εἰς τὸν βόρβορον τῆς ἀκολασίας· ἀλλ' ἔτι περισσότερον πονεῖ ἡ καρδιά ἡμῶν, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι γευθέντες τοὺς καρπούς τοῦ χριστιανισμοῦ νὰ ἐπιθυμῶσι τὴν κατάστασιν ἐκεῖνην καὶ νὰ προσδοκῶσι παρ' αὐτῆς εὐδαιμονίαν καὶ μακαριότητα. Πιστεύομεν ὅμως ὅτι τοῦτο γίνεται ἐν ἀγνοίᾳ καὶ ἀπερισκεψίᾳ.

Ὁ ἠθικὸς κώδιξ τῆς ἀρχαιότητος ἦν ἔργον καλλιτεχνικόν, ὅπερ διήγειρε μὲν τὸν θαυμασμόν, ὡς ὁ Παρθενῶν καὶ ἡ χρυσελεφάντινος Ἀθηνᾶ τοῦ Φειδίου, ἀλλ' οὐδόλως ἠγγίξε τὴν καρδίαν. Τὸ ἀρχαῖον δράμα δι' οὗ ἐδιδάσκειτο ὁ λαὸς τὴν ἠθικὴν παρίστα τὸν Πατριτισμὸν ὡς τὸ ὑψιστον ἀγαθόν, τὴν δὲ Ἀμιλλαν ὡς τὸ μέγιστον ἐλαττήριον, «Ὅχι εἴμε καθεύδειν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον» ἀνακράζει ὁ Θεμιστοκλῆς· καὶ ὅμως ὅτε ἡ πατρις ἀπῆτει τὴν θυσιάν τῆς φιλοδοξίας τῶν δύο τούτων ἀνδρῶν ἀμφοτέροι ἠνῆθησαν αὐτὴν καὶ ἀπέθανον φυγάδες, ἐξ οὗ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ βᾶσις τῆς τότε ἠθικῆς αὐτῶν φιλοσοφίας ἦν σαφρᾶ.

Ε'). Ἡ ἐπικρατοῦσα φιλοσοφία, καὶ περ βελτιωθεῖσα κατὰ τι μετὰ ταῦτα ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ χριστιανισμοῦ ἦν καθαρὸς ὕλισμος, καθότι καὶ οἱ Στωϊκοὶ ὡς πανθεῖσται ἢ οἱ Ἐπικουροὶ ὡς ὕλισται ἔζων ἰδιοτελῶς, οἱ μὲν ἐπιδιδύκοντες τὴν δ' ὅ ζ α ν, οἱ δὲ τὴν ἡ δ ο ν ἢ ν. Ἀμφοτέροι ἐν πρώτοις ἠρνοῦντο τὴν ὑπαρξίν τοῦ ὑπερφυσικοῦ, τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τὴν συνειδήσιν ὡς καὶ τὴν κατ' ἀρχὴν διάκρισιν μετὰ τὸ ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ, ἤτοι ἐπραγματεύοντο περὶ τοῦ ἀνθρώπου ὡς κτήνους δυναμένου νὰ καταβυθισθῆ ἐν τῇ διαφθορᾷ πολὺ κατώτερον καὶ τοῦ κτήνους. Εἶναι δὲ ἐπιστημονικῶς ὡς καὶ ἐμπειρικῶς ἀποδεδειγμένον, ὅτι ὅταν ὁ ἀνθρώπος ζῇ περιφρονῶν τοὺς κανόνας τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς φύσεως, καταβάλλεται καὶ προῶως καὶ οἰκτρῶς καταβιβάζεται εἰς τὸν τάφον, ὅπερ δὲ συμβαίνει εἰς πρόσωπα συμβαίνει καὶ εἰς κοινωνίας. Ὅθεν ἡ φοβερὰ ἐκείνη ἀσέβεια, ἣτις ἐπεκράτει πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς φύσεως, κατὰ τὰς παραμονὰς τοῦ χριστιανισμοῦ, ὠθεῖ τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἀκολασίαν ἐφ' ἧς, ὡς θέλομεν προσεχῶς ἀποδείξει, ἔσωσεν αὐτὴν ὁ χριστιανισμός. Ἀντὶ λοιπὸν νὰ περιφρονῶμεν τὸν χριστιανισμόν δέον νὰ μελετήσωμεν αὐ-

τὸν ἵνα μάθωμεν τὰς πρὸς αὐτὸν ὑποχρεώσεις καὶ εὐγνωμονῶμεν τῷ Θεῷ διὰ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐεπλαγγίαν καὶ ἀγάπην αὐτοῦ. Κ.

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ὅτε κατὰ πρῶτον ἐπάτησεν ἑλληνικὴν γῆν ὁ περικλεῆς Σατωβριάνδος, τοσοῦτον ἐθέληθ' ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν νυκτῶν αὐτῆς, ὡς τὸ ἔθους ἔγραφε περὶ αὐτῶν τὰ ἑξῆς:

«Κοπάσαντος τοῦ ἀνέμου τῆ θη τῆς ἑσπέρας καὶ τῆς θαλάσσης ὁμαλυθείσης, τὸ πλοῖον ἔμεινεν ἀκίνητον. Τότε πρῶτον ἀπῆλαυσα τὴν πρῶτην δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ τὴν πρῶτην νύκτα ἐν τῇ γῇ τῆς Ἑλλάδος. Εἶχομεν ἀριστερῶθεν τὴν νῆσον Φάνον καὶ τὴν Κέρκυραν, ἣτις ἐξετείνετο πρὸς ἀνατολὰς· ἀπεκαλύπτοντο πρὸς τοὺς αἰ γαίαι τῆς Ἠπείρου· τὰ Ἀκροκεραυνία ὄρη, τὰ ὁποῖα εἶχομεν διέλθει, ἀπετέλουσαν πρὸς βορρᾶν, ὅπισθεν ἡμῶν κύκλον, ὅστις ἐπερατοῦτο εἰς τὴν εἰσοδὸν τῆς Ἀδριατικῆς θαλάσσης. Δεξιῶθεν, τουτέστι πρὸς δυσμὰς, ὁ ἥλιος ἔδυσεν ἐκεῖθεν τῶν ἀκτῶν τοῦ Ὀτράντου· ἐμπροσθεν ἡμῶν ἡ θαλάσσα ἐξετείνετο μέχρι τῶν ἀκτῶν τῆς Ἀφρικῆς.

Τὰ χρώματα περὶ δυσμὰς ἡλίου δὲν ἦσαν διόλου ζωηρά· ὁ ἥλιος κατήρχετο μετὰ τὴν νύκτα, τὰ ὁποῖα ἐχρωμάτιζε διὰ ῥοδίνων χρωμάτων· εἰσέδυσεν ὑπὸ τὸν ὀρίζοντα καὶ τὸ λυκόφως ἀντικατέστησεν αὐτὸν ἐπὶ ἡμισίαν ὥραν. Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ μικροῦ τούτου λυκαυγυῶς ὁ οὐρανὸς ἦτο λευκὸς περὶ τὴν δύσιν, κυανόχρους ἐν τῷ ζηνθ καὶ λευκόχρους· οἱ ἀστέρες διεπέρασαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον τὸν θαυμαστόν ἐκείνον χρωματισμὸν καὶ ἐφαίνοντο μικροὶ καὶ ὀλίγον ἀκτινοβόλοι, ἀλλὰ τὸ φῶς αὐτῶν ἦτο κεχυρῶμενον καὶ τοσοῦτον γλυκεῖαν ἔχον λάμψιν, ὡς τὸ δὲν δύναμαι νὰ δῶσω ἰδέαν. Οἱ τῆς θαλάσσης ὀρίζοντες ὀλίγον ἀτμώδεις, συνεχέοντο μετὰ τῶν ἀτμῶν τοῦ οὐρανοῦ. Παρὰ τὴν νῆσον Φάνον ἡ τῆς Καλυψοῦς παρετηρεῖτο πυρὰ ἀνημμένη ὑπὸ τῶν ἀλιέων· ἐὰν εἶχον ὀλίγην φαντασίαν, ἐδυνάμην νὰ ἴδω τὰς νύμφας καιούσας τὸ πλοῖον τοῦ Τηλεμάχου. Παρ' ἐμοὶ ἦτο ν' ἀκούσω τὴν Ναυσικᾶν παιζούσαν μετὰ τῶν συντρόφων τῆς ἢ τὴν Ἀνδρομάχην κλαίουσαν ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ ψευδοῦς Σιμόντος (α), διότι παρετήρουν μακρόθεν ἐν τῇ διαφανείᾳ τῶν σκιῶν τὰ ὄρη τῆς Σχερίας (β) καὶ τοῦ Βουθρωτοῦ (γ).

Τὰ κλίματα ἔχουσι κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον ἐπιρροὴν ἐπὶ τῆς καλαισθησίας τῶν λαῶν. Ἐν Ἑλλάδι π. χ. τὸ πᾶν εἶνε ἡδύ, τὸ πᾶν συγκερασμένον, τὸ πᾶν εἶνε πλήρες γαλήνης ἐν τῇ φύσει καθὼς καὶ ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων. Κατανοεῖ τις σχε-

(α) Ψευδής, διότι ὁ ἀληθὴς ἦτο ἐν Τροίᾳ, ὅθεν ἀπῆχθη ἡ Ἀνδρομάχη αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

(β) Σχερία ὀνομάζεται ἡ μετὰ ταῦτα Κέρκυρα, ἡ νῆσος τῶν Φαιάκων.

(γ) Πόλις ἐπὶ ὀμιανύμου κέλπου τῆς ἐν Ἠπείρῳ Θεσπρωτίας.

δὲν πῶς ἡ ἀρχιτεκτονικὴ τοῦ Παρθενῶνος ἔχει ἀναλογίας τοσοῦτον ἐπιτυχεῖς, πῶς ἡ γλυπτικὴ τῶν ἀρχαίων εἶνε τόσον ὀλίγον ἀνώμαλος, τόσον γαλήνια, τόσον ἀπλή, ὅταν ἴδῃ τὸν καθαρὸν οὐρανὸν καὶ τὰς χαρίεσσας τοποθεσίας τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Κορίνθου καὶ τῆς Ἰωνίας. Ἐν τῇ πατρίδι ταύτῃ τῶν Μουσῶν ἡ φύσις δὲν συμβουλεύει τὰς παρεκτροπὰς, ἀπ' ἐναντίας τείνει νὰ ἐπαναγάγῃ τὸ πνεῦμα εἰς τὸν ἔρωτα τῶν ὁμοιομόρφων καὶ ἀρμονικῶν πραγμάτων». Κ. Ν.

Αἱ οἰκονομικαὶ ἐξεις τοῦ Πάπα Λέοντος ΙΓ' οὐκ ὀλίγον ἐνοχλοῦσι τοὺς ἐγκαθήμενους τοῦ Βατικανοῦ, οἵτινες βλέπουσι τὰ προνόμια αὐτῶν ἀποκειρόμενα καὶ τὰς δαπάνας αὐστηρῶς ἐλαττούμενας. Αἱ δαπάναι τῆς αὐτοῦ Ἀγιότητος εἰς 7500 φρ. κατὰ μῆνα ἐνῶ ὁ Πῖος Θ', ἐδαπάνη 20,000 φρ. τὸ δὲ περισσεύον μετὰ τὰς δαπάνας δίδεται εἰς ἐλεημοσύνην. Πρῶτερον πλείστοι καρποὶ καὶ λαχανικὰ τῶν κήπων τοῦ Βατικανοῦ διενέμοντο εἰς τοὺς διάφορους ὑπάλληλους καὶ εἰς ἐλεημοσύνας, ἀλλ' ὁ Πάπας διέταξε νὰ πωλῶνται καὶ τῶν κερδῶν νὰ γίνεταί χρεῖσις εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θεραπειᾶν. Ὁ Λέων ΙΓ' ἐγείρεται πρῶτ' καὶ δέχεται τοὺς δημοσίους λειτουργοὺς, δέχεται δὲ εἰς ἀκρόασιν τὴν μεσημβρίαν καὶ εἶτα περιπατεῖ ἐν τῷ κήπῳ. Τὸ ἑσπέρας οἱ ἰδιαιτέροι αὐτοῦ γραμματεῖς γράφουσι ὑπαγορεύοντες αὐτοῦ μετὰ ταχύτητος τοσαύτης ὅσον δυσκολεύονται νὰ τὸν ἀκολουθῶσιν διὰ τῆς γραφίδος.

ΘΗΡΑ ΔΟΡΚΑΔΩΝ ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ

Ἡ Αἴγυπτος εἶναι ἰσως ὁ πολυθρόντερος τόπος τῆς γῆς· τὰ λιμναῖα καὶ τὰ ῥέοντα ὕδατα εἰσι κεκαλυμμένα ὑπὸ νησῶν καὶ κερκιθαλίδων, τὰ ἔλη βρύουσι ὑπὸ σκολοπάκων τῶν μικρῶν (ξυλοκότων), ὑπὸ κοπαδίων σχοινίλων (σχοινοπούλιων), χαράδριοι καὶ ἀγροίχνης διέρχονται ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἀνθρώπου καὶ καταπίπτουσι ἐνώπιόν του, δωδεκάδες λαγωῶν διαπερῶσι διὰ μέσου τῶν ποδῶν του, καὶ ἀγέλαι δορκάδων βόσκουσι εἰς τὰς ἐσχατίας τῆς ἐρήμου.

Πόθεν προέρχεται ἡ ἑκτακτὸς ἀφθονία τῆς παντοειδοῦς ταύτης θήρας; Ἐκαστὸς περιηγητὴς τὴν ἀποδίδει εἰς ἰδιαιτέραν τινὰ αἰτίαν· ἤθελεν ὅμως εἶσθαι φρονιμώτερον, νὰ θεωρήσωμεν τὴν καταπληκτικὴν ταύτην πολλαπλασιασιν, ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ἐνώσεως πάντων τῶν κεχωρισμένων ὑποδεδειγμένων αἰτίων, τοῦλάχιστον νὰ εὐχαριστήσωμεν ἐκ τοῦ τετριμμένου τούτου λόγου, ὅστις οὐδὲν σχεδὸν ἐξηγεῖ· «διότι ὁ Αἴγυπτιος δὲν θηρεύει σχεδὸν». Ἀλλὰ διατί δὲν θηρεύει σχεδὸν ὁ Αἴγυπτιος; Ἰδοὺ ποῦ ἔγκειται τὸ ἀληθὲς ζήτημα. Δὲν θηρεύει, διότι δὲν ποιεῖται περὶ πολλοῦ τῆς θήρας ὡς τροφῆς χρησιμευούσης· διότι ἡ ἀπαθὴς καὶ ναθρὰ φύσις του ἀποθεῖ πᾶσαν σφοδρὰν ἀσκήσιν· διότι ἐν γένει εἶναι τοσοῦτον ἄθλιος, ὡς τὸ δὲν κατορθῶναι νὰ προμηθευθῇ ἐν τούφικίον

μετὰ τῶν ἐποδίων του· διότι ἐπὶ τέλους, ἕνεκα τῶν εἰρηνικῶν ἐξέων του καὶ τῶν θρησκευτικῶν δοξασίων του, σέβεται τὴν ζωὴν τῶν ζῶων. Ἐνώσατε πάσας ταύτας τὰς διαφορὰς αἰτίας, αἵτινες συντρέχουσιν ἐκάστη κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον τὸ καθ' ἑαυτὴν εἰς τὸ ὀριστικὸν ἀποτέλεσμα, καὶ ἡ δαφίλεια τῆς θήρας τῆς βρυαζούσης ἐν Αἰγύπτῳ θέλει ἐξηγηθῆ φυσικώτατα.

Τὸ μᾶλλον ἐν Αἰγύπτῳ θηρευόμενον ζῶον, εἶναι ἡ δορκάς· καὶ τοῦτο εἶναι εὐνόητον, διότι, ἐὰν μεταχειρισθῶ τὴν συνήθη φράσιν, ἀξίζει τὸν κόπον τῆς τουφεκίας, μάλιστα εἰς τόπους, ὅπου ὁ βίος εἶναι ἀνεκτός.

Ἐξαιρουμένων τῶν μεγάλων ἀρχόντων, οἵτινες θηρεύουσι τὴν δορκάδα πρὸς ἀπλὴν τέρψιν διὰ μεγάλης βοήθειας τῶν κυνῶν καὶ τῶν ἰχνηλατῶν, καὶ προξενούσι δι' αὐτῶν ἀληθῆς σφαγείων, ἡ κοινὴ μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ πορεύωνται οἱ θηρευταὶ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰς μέρος τῆς ἐρήμου, ὅπου αἱ δορκάδες ἀνεφάνησαν πρὸ τινῶν ἡμερῶν διὰ νὰ κάμωσιν ὅπῃ ἐντὸς τῆς ἡμέρας καὶ νὰ κρυβῶσιν ὅσον οἶόν τε κάλλην. Ἐνῶ δὲ ἀρχίζει νὰ υποφώσῃ ἡ αὐγὴ, αἱ δορκάδες οὐδένα βλέπουσι εἰς τὰ περίε, ἀρχοῦνται νὰ βόσκωσιν ἡσύχως καὶ πορεύομεναι ἀπὸ μίας συστάδος χλόης εἰς ἄλλην, καταντῶσιν ἐπὶ τέλους νὰ πλησιάσωσι τοὺς κυνηγούς μέχρις ἀσφαλούς βολῆς πυροβόλου. Κενωθέντος δὲ τούτου, οὐδεμίαν ἔχει νὰ λάβῃ πρόνοιαν, διότι αἱ δορκάδες σπεύδουσιν ἐν ἄκρᾳ ταχύτητι, καὶ δὲν δύναται τις νὰ σκεφθῇ περὶ καταδιώξεως αὐτῶν, οὔτε νὰ ἀναμῆν ὅπως πυροβολῆσιν καὶ δεύτερον. Ἐὰν αἱ σφαῖραι τοῦ κυνηγοῦ ἀφῆκαν ἐκταδὴν τὴν δορκάδα κειμένην, ἡ καιριώτατα πληγωμένη, ὡς τὸ νὰ μετενεχθῇ μακρᾶν, λαμβάνει τὴν λείαν καὶ ἐπανακάμπτει εἰς τὰ ἴδια. Ἐὰν δὲ ἡ στόχος, πάλιν τὸ αὐτὸ πρέπει νὰ πράξῃ, διότι ἐπεραιώθη ἡδὴ ἡ ἐκδρομὴ του· τὸ πολὺ δὲ, ἐὰν θέλῃ νὰ ἀποπειραθῇ τὴν ἐπαύριον, ὀφείλει νὰ στήσῃ ἀλλαγῶν τὴν ἐνεδραν, διότι διεφθάρη ἡ θέσις αὐτῆ, τῶν δορκάδων ἀποφευγούσων ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τὰ μέρη, ὅπου ὑπῆρξαν θύματα ἐνεδρᾶς.

Οἱ Ἀραβες τῆς ἐρήμου, ἀλλοίαν ἔχοντες τῆς φύσεως τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴν κίνησιν, θηρεύουσι κατὰ τρόπον μὲν κοπιωδέστερον τὰς δορκάδας, ἀλλ' ἀσφαλέτερον καὶ ταχύτερον. Αἱ δορκάδες, ἐνῶ κατὰ τὴν ἡμέραν διάσπειρονται κατὰ μικρὰς συνοδίας ἐξ ἑκάστης ὀκτὼ ἀτόμων, συναθροίζονται τὸ ἑσπέρας εἰς μεγάλης ἀγέλης, ὑπερβαίνουσιν συνήθως τὰς ἐκατὸν κεφαλὰς, ὅπως διέλθωσιν ὁμοῦ τὴν νύκτα. Ὅταν δὲ οἱ Ἀραβες ἀνακαλύψωσι τὴν θέσιν, ὅπου διατρίβει μία τῶν ἀγελῶν τούτων, ἀναχωροῦσι δεκαπέντε ἕως εἰκοσιν ἑπιπτοὶ ἐπὶ δρομάδων. Ἐκαστὸς ἰππεὺς φέρει ἐπὶ τοῦ ζώου του καὶ ἐμπροσθεν του, ἕνα πᾶρδον (περὶ οὗ κατωτέρω) ἐντελῶς γεγυμνασμένον καὶ οἱ πάντες ἐργάζονται τηροῦντες ἄκραν σιωπῆν, ἐνῶ περικυκλοῦσι τὴν ἀγέλην, ἀλλὰ καὶ προσέχοντες νὰ μὴ πλησιάσωσι τοσοῦτον, ὡς τὸ νὰ τὴν τρέψωσιν εἰς φυγὴν. Ἀλί-

νητοι λοιπόν και τοποθετημένοι εις ίσας αποστάσεις απ' άλλήλων, αναμένουσιν ούτω το λυκαυγές. Τότε αι δορκάδες βλέπουσαι αυτούς και μη γνωσκουσai που να τραπέσι, τρέχουσι φύρδην μίγδην περιστρεφόμεναι· οι δὲ κυνηγοὶ ἀφίνουσιν ἕκαστος τὸν πάρδον του, ὅστις ἐκ τῆς συγχύσεως ἀφελούμενος, σπανίως σφάλλει νὰ συλλάβῃ μίαν δορκάδα ἐκ τοῦ τραχήλου,

τινες δὲν εἶναι συσταλοὶ, ὡς πάντες τῶν λοιπῶν σαρκοφάγων ζῶων τοῦ γένους τῶν γαλῶν. Ὁ πάρδος βαδίζων, ὡς ὁ κύων, ἐπετα φυσικῶς, ὅτι αἱ ὄνυχες οὔτοι, τοὺς ὁποίους οὐδὲν προστατεύει κατὰ τῆς ἐνδελεχοῦς τριβῆς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, εἰσὶν ἠεβλιμένοι και δὲν δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι πρὸς σπαρχμὸν τῆς λείας. Ὁ πάρδος λοιπόν εἶναι τὸ ἥττον

Θήρα δορκάδων ἐν Αἰγύπτῳ.

και νὰ τὴν κρατῇ μέχρι τῆς ἀφίξεως τοῦ κυρίου του. Συμβαίνει πολλάκις νὰ μὴ πηληγηθῇ ὑπὸ τοῦ πάρδου καιρίως, και δύναται νὰ διατηρηθῇ ζῶσα.

Ὁ πάρδος, περὶ οὗ ἤδη πρόκειται λόγος, εἶναι εἶδος γαλῆς προσομοιάτατος μὲν τῆς λεοπαρδάλης, ἀλλὰ διαφέρειν κατὰ τὸν σχηματισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν, οἰ-

ωλιζόμενον ζῶον ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὴν οἰκογένειάν του. Βῆμεροῦται εὐκολώτατα, και ἐν τῷ εἶδος τοῦτο δὲν ἐγένετο κατοικίδιον, ὡς και ἡ γαλῆ, τοῦτο προέρχεται, διότι ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐρράντισεν εἰσέτι νὰ ἔχη ὡς δούλον ζῶον ὀλίγον καρτερικόν, και τοῦ ὁποίου αἱ ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀνάξιαι τῆς τρέφῆς παρ-

Ἐξάγεται ἐξ ἐπισημοτάτων ἐγγράφων, και τοι ὀλίγων γνωστῶν, ὅτι ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος Α' ἐτέρεπετο θεωρῶν ἐνίοτε λαγωὺς συλλαμβανόμενους ὑπὸ δύο πάρδων, οἵτινες τῷ εἶχον σταλῆ δῶρον ἐκ Κωνσταντινουπόλεως.

Ἐν Ἀσίᾳ ἡ δὲ τοῦ πάρδου θήρα εἶναι και γῦν ἐτι μία τῶν ἐν ὑπολήψει τέρψεων τῶν αὐτοχθόνων ἡγεμόνων. Ὁ ἰπποτικὸς μὲν, ἀλλ' ἀτυχῆς Τσιπο-Σαῦβ ἦτο ἐκδοτὸς εἰς τὴν τέρψιν ταύτην· μετὰ δὲ τὴν ἥτ-

εἰς ἄλλους τοὺς κλάδους τῆς διακίσεως ἐν τῇ Μικρῇ Ἀσίᾳ, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Τουρκίας ὀλίγον χρόνον πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Ῥωσοτουρκικοῦ πολέμου, ὅπως ὀργανώσῃ τὴν ἄθωμανικὴν χωροφυλακίην, ἐπὶ δὲ τῇ ἐνάρξει τῶν ἐχθροπραξιῶν κατέλιπε προσωρινῶς τὴν πρωτεύουσαν μετὰ τοῦ Ἀβδοῦλ Κερίμ και μετέβη εἰς Ῥουτσούκιον ὡς μέλος τοῦ ἐπιτελείου του. Ἐπανήλθεν ὅμως εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔδεν διατίσθῃ ὀριστικῶς εἰς διακίσην σώματος στρα-

Ὁ Βέκερ πασᾶς.

τῶν του και τὴν ἀλωσην τῆς Σερβίλιαπατιᾶς, οἱ Ἄγγλοι εὔρον ἐν τῇ θηρευτικῇ ἀποσκευῇ του δεκάεξ πάρδους τῶνον ἐξημερωμένους, ὅπως οἱ θρωμικοὶ κύνας.

ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ.

Ο ΒΕΚΕΡ ΠΑΣΑΣ

Ὁ ἀξιωματικὸς οὗτος εἰς τὸν Σουλτάνου ἐνεπιστεύθη τὴν σπουδαίην ἐντολήν τῆς πλήρους ἐρεύνης

τιωτικῆς εἰμῆ κατὰ τὸν Αὐγουστον τοῦ 1877, ὅτε, μετὰ τὴν διάβασιν τοῦ Δουνάβεως ὑπὸ τῶν Ῥώστων, ὁ Σουλτάνος ἀντεκατέστησε τὸν Ἀβδοῦλ Κερίμ διὰ τοῦ Μιχμέτ Ἀλή, ὅστις προσεκάλεσε τὸν Βέκερ πασᾶν εἰς Σούμλαν, ὁμοῦ μετ' ἄλλων ἄγγλων ἀξιωματικῶν, και τῷ ἔδωκε σπουδαίαν ἀρχηγίαν ἐπὶ τοῦ Ἄμ. Ὁ Βέκερ πασᾶς ταχέως κατέστη δημοφιλῆς παρὰ τοῖς στρατιώταις αὐτοῦ, οἵτινες διεκήρυξαν, ὅτι ὁ Ἄγγλος πασᾶς εἶπεν αὐτοῖς νὰ ἀκολουθήσῃ και

οὐχὶ νὰ ἀποχωρῶσιν» ὡς τοσοῦτι ἄλλοι ἐκ τῶν Τούρκων συναδέλφων του. Ἐπὶ τοῦ Ἀὐμ παρῆχε τῶντι σπουδαίας ὑπηρεσίας καὶ διὰ τὴν ἦν ἐπεδείχθητο ἀνδρείαν ἐχοσμήθη διὰ τοῦ παρασήμου τοῦ Ὀσμάνι. Τὸ κύριον ὅμως αὐτοῦ κατόρθωμα ἐγένετο ὅτε οἱ Ῥώσοι μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Πλέβνας ἐβαίνον πανστρατιᾶ εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑπερήσπισε μετὰ τοῦ στρατοῦ του τὴν ὑποχώρησιν τοῦ στρατοῦ τοῦ Σακέρ πασᾶ, μεγάλην ἐπίδειξαν ἀνδρείαν καὶ καταλαβὼν ὑψώματα τινα καὶ τηρήσας τὴν θέσιν του ἀκλόνητος ἐπὶ ἡμέραν ὀλόκληρον, μετ' ὅλας τὰς ἐπανελημμένας ἐφόδους τῶν Ῥώσων, μέχρις οὗ ὑποχώρησιν σύμπας ὁ στρατὸς τοῦ Σακέρ πασᾶ.— Ἀφικόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐστρεψε τὴν προσοχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν ὀχύρωσιν τῆς πόλεως, καὶ μετὰ τὴν ἀνακωχὴν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν προτέραν αὐτοῦ θέσιν ὡς ἀρχηγὸς τῆς χωροφυλακῆς, καὶ κατέγιεν εἰς σύνταξιν σχεδίου περὶ ἀναδιοργανώσεως τοῦ στρατοῦ. Ὄταν δὲ τῇ αἰτήσῃ τῆς ἀγγλικῆς κυβερνήσεως ὁ Σουλτάνος ἠναγκάσθη εἰς ἐφαρμογὴν μεταρρυθμίσεων ἐν Μικρασίᾳ ὁ Βέκερ πασᾶς ἐξελέχθη καὶ ἔλαβε τὴν ἐντολὴν νὰ περιέλθῃ τὰς ἐπαρχίας τῆς Μικρασίας ὡς ἀεπιθεωρητὴς τῶν Μεταρρυθμίσεων ἀλλ' ἐπειτα ἀνεκλήθη ἡ ἐντολὴ αὐτῆ, ἀπλῶς ἐπιφορτισθέντος νὰ ἐξετάσῃ κατὰ πόσον δύναται νὰ ἰδρῶθῃ ἡ δημοσία ἀσφάλεια εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας.

Η ΕΚ ΡΟΔΩΝ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

Ἐκ τῶν τοῦ Emile Richebourg.

Μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ

[Συνέχεια καὶ τέλος].

*Ἡ ἡ κυρία Δαμορῶ προσέθετε τρίτος.

*Ἡ ἡ Κυρία Δορούς.

*Ὅχι εἶναι ἡ δεσποινὶς Νῶ.

Καὶ ὠνόμαζον οὕτω τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην ὀδὸν τὰς μεγάλας αἰδοῦς τῆς ἐποχῆς, ὅπερ ἀπεδείκνυε λίαν προφανῶς, ὅτι οὐδεὶς ἐγνώριζε τὴν νέαν καὶ χαρίεσσαν καλλιτέχνιδά.

Ἡρώτησαν τὸν κ. Ζακέτ. Ὀνομάζεται δεσποινὶς Δουπλεσίς ἀπὴντησεν οὕτως.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἦτο ἀπελπιστικὴ δι' αὐτοῦς· ὑπῆρχε θαυμαστία αἰδοῦς ὀνομαζομένη Δουπλεσίς καὶ οὐδέποτε οὗτοι ἤκουσαν νὰ γίνηται περὶ αὐτῆς λόγος! Ὅποια προσβολὴ εἰς τὴν φιλοτιμίαν ἐνός φιλομόλπου!

Μετὰ τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας πάντες σχεδὸν ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης θορυβωδῶς συζητούντες.

Εἰς χρονικὸν διάστημα ὀλιγώτερον τῶν δέκα λεπτῶν ἐγώ ὤσθη εἰς ὅλην τὴν πόλιν, ὅτι νέα καὶ ὀρθία αἰδοῦς, θαυμαστίας ἰκανότητος, ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ Δημαρχείου, καὶ ὅτι θὰ τραγωδῆσῃ πάλιν εἰς τὸ δεύτερον τῆς συναυλίας μέρος.

Πανταχόθεν ἔσπευσαν εἰς τὴν πλατείαν τοῦ Δημαρχείου, ὅπερ ἡ πρόσοψις ἐρωτιζέτο δι' Ἐνετικῶν φανῶν ἐν μιᾷ στιγμῇ τὰ καφεναεῖα ἐρημώθησαν· ὁ κόσμος συνέρρευσε εἰς τὸ Δημαρχεῖον, ὡς ἐχθρὸς εἰς προμαχώνα, ὅστις ἐξ ἐφόδου ἐμελλε νὰ καταληφθῇ ἐπιλονεῖσκον καὶ συνωθῶντο εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ἵνα λάβωσι τὰ εἰσιτήρια, ἅπερ οἱ ὀργανωταὶ τῆς ἐσπερίδος δὲν εἶχον δυνήθῃ νὰ διαθέσωσιν ἢ εἰσπραξίς ἐτριπλασιάσθη. Νέοι τινὲς ἐπλήρωσαν εἰκοσιφράγκα καὶ πλέον, ἵνα κατωρθώσωσι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν αἶθουσαν, ὅπου δὲν ἦτο πλέον δυνατόν νὰ καθῆσθαι.

Τὸν ἐνθουσιασμὸν, ὅστις εἶχε καταλάβει τοὺς εἰς τὸ πρῶτον μέρος τῆς συναυλίας ἀκούσαντας τὴν αἰδοῦν συμμερίσαντο ἤδη καὶ οἱ λοιποὶ.

Ἐδέησε νὰ βραδύνη ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἡ ἐνκρίσις τοῦ δευτέρου τῆς συναυλίας μέρους, καὶ ἵνα μὴ δυσαρεστηθῇ τὸ κοινόν, ὅπερ συνωθεῖτο εἰς τὴν εἴσοδον τῆς αἰθούσης, ἐνθα θέσις οὐδεμία πλέον ὑπῆρχε, ἀφῆκαν ὅλας τὰς θύρας ἀνοικτάς.

Τέλος ἡ συναυλία ἐξηκολούθησε. Τὰ πρῶτα τεμάχια ἀφηρημένως ἤκουσε τὸ πλήθος καὶ χαλαρῶς ἐχειροκρότησεν· ἐν τούτοις ἡ Κυρία Σουλὺ ἐκλήθη ἐκ δευτέρου νὰ ἐπαναλάβῃ τὸ ἄσμα τῆς· τὸ κοινόν ἠνέκησεν, ὅτι ὤφειλεν αὕτη τὸ δείγμα τοῦτο τῆς εὐγνωμοσύνης, καὶ ὅτι ἐπρεπε νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν τῆς· ἄλλως ἡ μεσοφώνου φωνὴ τῆς ἦτο λίαν συμπαθητικὴ, καὶ ἐτραγῶδει μετ' ἰκανῆς χάριτος.

Ὄταν ὅμως ἡ ἀνυπομονὴς περιμενομένη καλλιτέχνις ἐπεφάνη ἐπὶ τοῦ ἀναβάθρου, διὰ νέων ἀνευφημιῶν ὑπεδέχθησαν αὐτὴν καὶ διὰ παρατεταμένων χειροκροτημάτων τὴν ἐχαίρησαν.

Ἐμελψε τὴν συμπαθητικὴν μελωδίαν «μέλλει νὰ ἔλθῃ» τῆς δευτέρας πράξεως τῆς Ἰουδίας μετ' ἀνεκφράστου χάριτος· καὶ μετ' ἐκφράσεως ἀμιμῆτου μελαγχολίας.

Ὁ Φρίκμῶς τῆς ὑπῆρχε τέλειος· ἐνῶ δὲ κεραυνὸς ἐπευφημιῶν ἀντήχῃ ἐν τῇ αἰθούσῃ, πλέον ἢ ἑκατὸν φωναὶ ἐζήτουν τὴν ἐπανάληψιν τοῦ μέλους τῆς Ἀλίκης.

Καθὰ προαναφέραμεν, ἡ αἶθουσα εἶχε πληρωθῆ μετὰ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου μέρους τῆς συναυλίας καὶ διακόσιοι ἄνθρωποι δὲν εἶχον ἀκούσει τὴν θείαν μελωδίαν τοῦ Μεγισερβέρ.

Ἡ αἰδοῦς αἰσθανθεῖσα, ὅτι ὤφειλε χάριτας εἰς τοὺς ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἐξεστηκότας ἀκροατάς τῆς, οἵτινες δι' αὐτὴν μόνον παρίσταντο αὐτόσε, μόλις κατελθούσα, ἀνῆλθεν ἐκ νέου εἰς τὸ ἀνάβαθρον καὶ ἐμελψε τὸ μέλος τῆς Ἀλίκης μετὰ μεγαλειτέρας ἰσως ζωηρότητος καὶ χάριτος ἢ τὴν πρώτην φοράν.

IV.

Ἡ τοῦ Νομάρχου σύζυγος ἐκράτει ἀνά χειρας ὀρθίαν ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμη, ἣν τῶν ὑπηρετῶν τῆς τις πρό ὀλίγου τῇ εἶχε κομίσει, συνεπιεῖα διαταγῆς τὴν

ὀρθίαν εἶχε διαβιβάσει εἰς τὸν οἶκόν τῆς κατὰ τὸ διάστημα τῆς συναυλίας· ἡ ἀνθοδέσμη ἀπετελείτο ἀπὸ εἰκοσιπέντε μέχρι τριάκοντα ῥόδων· κατὰ τὸν Σεπτέμβριον εἰς τὰ ἀνατολικά μέρη, τὰ ἀγθὰ ταῦτα εἰσὶ λίαν δυσεύρετα, ἢ δ' ἐν λόγῳ ἀνθοδέσμη ἐγένετο ἐξ ὄλων τῶν ἐν τῷ κήπῳ τῆς Νομαρχίας ῥόδων.

Πάντες ἠνέκησαν τὴν πρόθεσιν τῆς κ. Νομαρχοῦ καὶ ἐγνώριζον, ὅτι ἡ λαμπρὰ ἀνθοδέσμη ἦτο προωρισμένη διὰ τὴν αἰδοῦν.

Πράγματι ὅταν αὕτη κατῆλθε τοῦ ἀναβάθρου ἐν μέσῳ τῶν ἐπευφημιῶν καὶ τῶν ἐκ θαυμασμοῦ κραυγῶν, ἡ σύζυγος τοῦ Νομάρχου ἐγεγρεῖσα ἐπροχώρησε πρὸς τὴν αἰδοῦν καὶ μετὰ χάριτος τῇ παρουσιάσθη ἐκ ῥόδων ἀνθοδέσμη.

Ἡ νεανίς τὴν ἔλαβε καὶ διὰ συγκεκριμένης φωνῆς ἐξέφρασε λόγους τινὰς εὐχαριστήσεως.

Αἱ ἐπευφημίαι ἐπανεληφθησαν, ἐνῶ δ' ἡ καλλιτέχνις διετίθετο νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν τῆς, νέος τις εἶπεν, ἀρκετὰ ὑψηλοφώνως ὥστε ν' ἀκουσθῇ, αἰδίδα ἐν εἰκοσάφραγκον δι' ἐν ἐκ τῶν ῥόδων τούτων.

Ἡ αἰδοῦς σταματήσασα ἠτένισε τὸν νέον καὶ θαυμαστίας ἐμειδίασε· ἰδέα ἐξ ἐκείνων, ἀς μόνον αἱ μεγάλαι καρδίαι δύναται νὰ ἐμπνεύσωσιν, ἐγεννήθη ἐν τῇ διανοίᾳ τῆς.

Ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὸ ἀνάβαθρον, ἔλαβε τὸν ἐκ λευκοῦ μετάλλου δίσκον, δι' οὗ εἶχον κομίσει ποτήρια με σακχαρωμένον ὕδωρ διὰ τὰς αἰδοῦς, ἔθετο ἐν αὐτῷ ἐν ῥόδον καὶ πρὸς τὸν νέον ἀποτανθεῖσα αἰδοῦ, κύριε, τὸ ῥόδον· εἶπε διὰ τῆς μελωδικῆς φωνῆς τῆς, μετ' ἀπαραμιλλοῦ χάριτος.

Ὁ νέος ἐγεγρεῖς ἔλαβε τὸ ἄθος, εἰς τὴν θέσιν τοῦ ὀποίου ἔθετο ἐν εἰκοσάφραγκον.

Εἰς τὴν τόσῃ τέως θορυβωδῇ αἶθουσαν μοναδικὴ σιωπὴ ἐβασίλευεν ἤδη.

Κύριοι, εἶπεν ἡ αἰδοῦς, διὰ παλλούσης φωνῆς, πάντες ἐνταῦθα συνήχθημεν δι' εὐεργετικὸν ἔργον· εἰς ἀντάλλαγμα ἐνός ἄθους τῆς ἀνθοδέσμης μου ἔθεντο εἰς τὸν δίσκον τοῦτον ἐν εἰκοσάφραγκον διὰ τὴν χήραν καὶ τὰ μικρὰ ὄρφανά τῆς, ἅπερ, τοῦ χειμῶνος ἀρχομένου, ἔχουσιν ἀνάγκην θερμῶν ἐνοδημάτων, ἀρτου κλ. Ἐκτός ἐνός ῥόδου, ὅπερ θέλω διατηρήσει εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐσπερίδος ταύτης καὶ τῶν τερπνῶν συγκινήσεων, ἅπερ μοι ἐπροξενήσατε, προσφέρω ὑμῖν πάντα τὰ ἄγθὰ τῆς ἀνθοδέσμης εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ πρώτου τιμῆν· οὕτω πως ἐπὶ πολλοὺς μῆνας θ' ἀνακουφισθῇ ἡ χήρα καὶ τὰ ὄρφανά.

Ἐπιδοκιμασίας ψιθυρισμὸς ἐπηκολούθησε τοὺς λόγους τούτους, πενήκοντα δὲ χεῖρες ἐξετάθησαν ὀμοῦ, ἵνα λάβωσι τὰ τῆς ἀνθοδέσμης ῥόδα.

Ὁ τὸ πρῶτον λαβὼν ῥόδον ἔσπευσε νὰ ζητήσῃ τὸν δίσκον, ὅστις ἐκαλήθη ἀπὸ εἰκοσάφραγκα καὶ χαρτονομίσματα, ἐνῶ ἡ αἰδοῦς παιδρὰ διένεμε μόνη τὰ ῥόδα.

Ἡ συναυλία ἔλαβε πέρας διὰ τεμαχίου ἐκτελεσθέντος ὑπὸ τῆς μουσικῆς, μεθ' ὅλοι ἐσπευσαν νὰ ἐξέλ-

θωσι τῆς αἰθούσης, ἵνα περιμείνωσι τὴν αἰδοῦν ἐπὶ τῆς πλατείας τοῦ Δημαρχείου.

Ὅτ' ἐπεφάνη αὕτη δίδουσα τὸν βραχίονα εἰς τὴν μητέρα τῆς, πεντακόσια τὴν ἐπευφημήσαν φωναὶ καὶ μετὰ σεβασμοῦ τὸ πλήθος διεσχίσθη, ἵνα τῇ ἀφήσῃ ἐλευθέραν δίοδον, πολυάριθμος δὲ τιμητικὴ συνοδεία ἠκολούθησε τὴν μητέρα καὶ θυγατέρα μέχρι τοῦ οἴκου τῆς κ. Ζακέτ.

Μεταξὺ τῆς συγκεκριμένης καὶ θαυμασμοῦ πλήρους συνοδείας ταύτης, διεκρίνοντο οἱ εὐτυχεῖς κάτοχοι τῶν ἀθῶν, οἵτινες ὑπερηφάνως ἔφερον εἰς τὴν κομβιοδόχην τῶν τὸ ῥόδον τῆς αἰδοῦ.

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν, ἐνῶ αἱ ὀδοιπόροι ἐτελείωναν τὸ πρόγευμά των πρὶν ἢ μεταβῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τῶν λεωφορείων, ὁ μουσικοδιδάσκαλος ἐζήτησε διὰ τῆς μητρὸς τοῦ τὴν ἀδειαν νὰ τὰς ἐπισκεφθῇ.

Δὲν θ' ἀνεχωροῦμεν βεβαίως πρὶν ἢ ἰδῶμεν τὸν υἱόν σας ἀπῆντησεν ἡ νεανίς· εὐαρεστηθήτε νὰ τῷ εἴπητε, ὅτι τὸν περιμένομεν, καὶ ὅτι θὰ ὑπερευχαριστοθῶμεν δεχόμενα αὐτόν.

Ὀλίγον μετέπειτα ὁ νέος μουσικὸς εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον.

Ἡ νεανίς ἐγεγρεῖσα ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν καὶ τῷ ἔτινε τὴν χεῖρα.

Ὁ μουσικοδιδάσκαλος ζωηρῶς συγκεκριμένης, ἔλαβε τὴν λεπτοφυᾶ καὶ λευκὴν, τεινομένην αὐτῷ χεῖρα καὶ μετὰ σεβασμοῦ ἔφερον αὐτὴν εἰς τὰ χεῖλη του.

Εὐγενῆς καρδία, ἐσκέφθη ἡ νεανίς.

Δεσποινίς, εἶπεν ὁ νέος, ἔρχομαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω· τοῦτο ἀπὸ τῆς χθὲς ἐπρεπε νὰ πράξω, ἐστάθη ὅμως ἀδύνατον νὰ εὐρῶ μίαν μόνην λέξιν, ἵνα σᾶς ἐκφράσω τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην καὶ θαυμασμόν μου· χάρις εἰς ὑμᾶς ἠσθάνθη χθὲς τὴν μεγαλειτέραν καὶ ἀθωότεραν χαρὰν ἐν τῷ βίῳ μου· δὲν θ' ἀπολαύσω πιθανῶς ποτε πλέον τόσον ὀρθίαν ἡμέραν εἰς τὴν ὑπαρξίν μου. Δέχθητε, δεσποινίς, τὰς ὁποίας φέρω ὑμῖν εὐχαριστήσεις ἐξ ὀνόματος τῆς χήρας καὶ τῶν δυστυχῶν ὀρφανῶν, ἅπερ διηνεκῶς θὰ ἐνθυμῶνται ὑμᾶς, ἐξ ὀνόματος τῶν φίλων μου, ἐξ ὀνόματος τῆς πόλεως ὀλοκλήρου.

Κύριε Ζακέτ, ἀπῆντησεν αὕτη, εἶπατε, παρακαλῶ, εἰς τοὺς φίλους σας, ὅτι μεγάλως συγκινοῦμαι διὰ τὸ διάβημα, ὅπερ ἐξ ὀνόματος των παρ' ἐμοὶ ποιεῖτε, καὶ ὅτι ἐνωθεῖσα μετ' ὑμῶν καὶ τῶν φίλων σας πρὸς ἐπιτέλεσιν εὐεργετικοῦ σκοποῦ, θεωρῶ ἐμαυτὴν λίαν εὐτυχῆ ἢ ὑποδοχῆ ἥτις ἐγένετό μοι χθὲς ἐν τῇ πόλει σας, ἢ ἐκφρασίς τῆς συμπαθείας, ἥσπερ ἀντικείμενον ὑπῆρξεν ἄγνωστος αἰδοῦς, κατέλιπεν ἐν ἐμοὶ ἐντύπωσιν τοιαύτην, ἥτις οὐδέποτε θέλει ἐξαληφθῆ τῆς μνήμης μου.

Οἱ φίλοι μου, δεσποινίς, ἐπανελάθεν ὁ νέος, καὶ τὸ πλεῖστον τῶν σχόντων τὸ εὐτύχημα νὰ σᾶς ἀκούσωσι, συμμερίζονται τὴν γνώμην μου, ὅτι οὐ μόνον δὲν εἴσθε ἄγνωστος αἰδοῦς, ἀλλ' ὅτι εἴσθε ἐκ τῶν μεγάλων μελωδῶν τῆς μουσικῆς Ἀκαδημίας· ἐπειδὴ ὅμως

Θέλετε να διαμελίνετε άρρωστος; ήμεις μετά σεβασμού υποκύπτομεν εις την θάλασσαν ταύτην.

Εισελθόντες τήν στιγμήν εκείνην εις τό δωμάτιον ανθρώπου τινός απεσταλμένου παρά του διευθυντού του γραφείου τού λεωφορείου, ίνα παραλάβη τας των κυρίων άποσκευάς, ό μουσικοδιδάσκαλος άπεχαιρέτησε τας όδοιπόρους, αϊτίνες δέν εβράδυναν νά μεταβώσιν εις τό γραφείον τής εταιρίας Λαφίτ και Γαλλάρ.

Μίαν μετέπειτα ώραν ήσαν μακράν πλέον τής Σωμωνας.

Μετά μεσημβριάν ή κ. Ζακέτ διευθετούσα τους θαλάμους, ος αι κυρία δουπλεσις κατείχον, εύρε, μουσικήν τετράδιον, περιέχον τήν συμφωνίαν τού Ροβέρτου Διαβόλου, όπερ εραίνεται λησμονηθέν επί τινος επίπλου και έσπευσε νά τό φέρη εις τον υίόν της, όστις μηχανικώς άνοιξας αυτό εξεδύλεν αίφρηδώς κραυγήν εκπλήξεως και γαράς' επί τής πρώτης σελίδος του βιβλίου ήσαί γεγραμμέναι αι λέξεις αύται:

«Προσεφέρθη τώ Μουσικοδιδασκάλω Ίουλίφ Ζακέτ εις άνάμνησιν τής έσπερίδος τής 8 Σεπτεμβρ. 1837».

ΚΟΡΝΗΑΙΑ ΦΑΛΚΩΝ.

Αυτη λοιπόν ήτο! άνεκραξεν ό νέος εξαλλος' ήτο ή δεσποινίς Φαλκών. "Ω! τήν είχαν μαντεύσει.

Έν Πειραιεί, 6 Δεκεμβρίου 1879.

N. K. Φ.

Η ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΕΤΤΙΓΟΣ

Ο πρωτοφύσστης Λαφονέν και μετ' αυτόν οι άλλοι του σοβαρού αιώνος μας μεγάλοι ποιηται παντού τής γής εκήρυξαν κ' έπίστυσαν ό Κόσμος, ως γεγονός επίσημον, εκείνο που ποτέ δέν έγινε η Θά γενή! "Ω! ουτοπία, πλάνη! ό Τεττιγός προς τον Μύρμηκα ν' απέλθη, έπαίτων προς τό φιλαργυρότατον τών επί γής εντόμων, τον κλώνα τής πετελας του προς ώραν παραιτών!

Είν' αληθές ό εϋθμος τής μεσημβρίας ψάλλτης ότι ποτέ δέν ήπλωσε τήν χείρα του εκάί όπου βαβά ζωφρια, πυγμαίοι άχθοφόροι νυχθημερόν εργαζονται' εκάί που κατοικει ό Μύρμηξ υποχθόνιος και σκυθρωπός σωρεύων τους κλοπιμαίους κόκκους του εκ τής συγκομιδής του πειναλέου γεωργού, και αληθοϋς έργάτου, προς όν νά κράξη έτοιμος είναι: «μη τραγουδής και μου ταράττης όκνήρ, τους κόκλους τής σορίας, τό νήμα τό πολυπλοκον των μαθηματικών, άφου προς άρελος καιόν νά εύρω κοπιάζω. Τά 20 πώς γίνονται 'ς έν έτος 100!»

Είν' αληθές δέν ώρωρα ποτέ τής γής τά βάθη εις σκοτεινόν τι σπύλαιον νά κρύβω θησαυρούς' διάτι ως χριστιανός μη μεριμνάς, είπα, θνητοί δια τήν αύριον κ' εμπρός εις τους χορούς! 'Αλλά και πότα μ' είδατε, ψεύσται και λαοπλάνοι, τον κλώνα τής πετελας μου ν' άφίκω προς στιγμήν κ' επαίτου χείρα τρέμουσιν 'ς τον Μύρμηκα νά τείνω μέ ράκη εισερχόμενος εις κάθε γής ρωγμήν;

Ψεύδος! ποτέ τό άσμά μου δέν ήλλαξα μέ στόνους' τό φύλλον μου τό πράσινον μ' όπόγειον σκιάν ποτέ μου δέν αντήλλαξα τον ύψηλόν μου κλώνα μ' εύρωτιώσαν, κάκοσμον κ' ύγράν μυρμηκίαν. 'Εκεί από τού ύψους μου έτόμισα τήν λύραν κ' έψαλλα μέ φαιδρότητα τό μάταιον τής γής,

μέ άκραν σταθερότητα τό άστατον τής κούρας κ' έν τούτοις μέ κατέλαβε θανάτου κατακλις.

'Αλλ' έστω! αν πραγματικώς εξήγησα του κόκκου του σίτου παρά Μύρμηκος έν ώρα παγστού, νά καυχηθή δέν έπρεπεν ό πλούσιος εκείνος τό βλέμμα του πώς έστρέφεν από πτωχού θνητού.

'Αλλ' όχι! είναι πάντοτε τοιαύτη των πλουσίων ή σπειρα ή φιλαργυρος κ' ή γλώσσα των ψευδής.

Κραυγάζου πώς τήν λύραν των τοις χροουον αιωνίως, ένω πρό του μεγάρου των δέν άπερά ούδεις!

'Αθήναι, 1 Ιανουαρίου 1880.

M. A. Σειζάνης.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

* * Κοινώς νομίζεται, ότι τό πετρέλαιον είναι άνακάλυψις των νεωτέρων. Τό 'Αθ ή ναϊον του Λονδίνου γράφει ότι ήτο γνωστόν έν τοις χρόνοις του 'Αλεξάνδρου, αλλ' οι αρχαιοι ούδεμίαν του εύρήματος τούτου έποιούντο χρήσιν. Έν τοις βίαις του Πλουτάρχου άπαντά χωρίων τι υπό τήν εξής έννοιαν Μακεδόνος τις όνοματι Πρόξενος, επιτετραμμένος τήν φύλαξιν τής άποσκευής του βασιλέως ('Αλεξάνδρου), σκάψας εις τό μέρος του 'Ορου ποταμού ίνα στήσῃ τήν σκηνήν του βασιλέως εύρε παχείαν τινα και έλατωδή φλέβα, εξ ής άνέβλυε ύγρόν τι ούδόλωσ του έλαιου διαφέρον' τό εύρημα τούτο τοσούτω μάλλον εξεπλήξεν αυτούς, όσα δέν ύπήρχον έλαια κατά τά μέρη εκείνα.

* * Κατ' αύτάς πρόκειται νά μετακομισθή ό οδελός της Κλεοπάτρας, ό δωρηθείς παρά του πρώην Κεδίβου τής Αιγύπτου, εις Νεάν Υόρκην υπό τήν έπιστάσιαν δυο αξιωματικών του ναυτικού των Ην. Πολιτειών.

* * Τήν μεγίστην γενειάδα έν τώ κόσμω έχει τις έν 'Αμερικη όνοματι Σμιθ, έχουσαν μήκος 7 ποδών και 6 δακτύλων. 'Ο Σμιθ, όστις έχει ήλικίαν 31 ετών και έπαυσε νά ζυρίζηται έν ήλικία 13 ετών, δύναται νά όνομασθῃ νέος 'Ονούφριος.

* * Η Γράπεζα τής 'Αγγλίας συνέστη έν έτα 1649. Τό κατάστημα καλύπτει έχτασιν 15 στρεμμάτων γής και έχει 900 ύπαλλήλους. Τό κατάστημα δέν έχει παράθυρα επί τής οδού, αλλα τό ως εισεργεται εκ των αυλών, ωστε ούδόλωσ δύναται νά γίνη έροδος έν αύτη άνευ τής βοήθειας τηλεβόλων. Έν ταις αύλαις έχει μεγάλας δεξαμενάς πλήρεις ύδατος και μηχανάς έτοιμους προς κατάσβεσιν του πυρός.

* * Η εκ Μασσαλίας εις Παρισίους άπόστασις είναι 600 μιλίων, διατρέχεται δε διά του σιδηροδρόμου έν διαστήματι 15 ώρών.

Λόσις Αιριγματος Α'

Σύμη—μύς—ύς—Σήμ

'Ελευσαν δ' αύτό ή κ. Υπατία Δ. Χαραμη, οι κκ. Δ. Χ. Βουρνάζος, Θ. Κ. Μαρκοπουλιώτης και Δ. 'Αλεξόπουλος.

ΑΙΝΙΓΜΑ Β

Είμαι χόρτον και μέ βράζεις, μέ μασσάς, καταβροχθίσεις, δ' υδ προθέσεις διουλλάβους λάβε και μέ σχηματίζεις.

Δ. Ρ.

Απουσιαζούσης τής Διευθύνσεως τά ΞΕΝΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ εις ούδένά άποστέλλωνται άνευ προπληρωμής.